

MAGAM NEVÉBEN

Tömör szépség melege takarj be
ne fázzak, ha az áldott lázak
hideg veritéke emberi eszmény
méltatására ösztönzi a számat.

Benn a lelkem mélyén szeretet él,
jók az emberek, s ha békén értetek
üzenek, éreztetek a halk versben
az emberségre vágyó gyermeket...

Itt élek köztetek, az élet bánt,
kavarog bennem, vádol mint idegen
vándort az eb, ha vadvirágot szed
a gazdag tanyakörnyéki földeken.

Nincs menekvés, harcolni, élni kell
míg élek, ki érti a szenvedések
csöndes fájdalmát, ha nem látják
tisztá kedved a józan testvérek.

Én egy nagy társadalom tagjának
érezem magam, nem vagyok hazátlan
bitang, tartsatok számot mint igás
barmot a napszámos családban. —

Jogom van bizni, hinni, a magam
nevében, a küzdelem felvértezett,
harcra éget; én nem tétlen bánattal
köszöntöm a jövődő nemzedéket.

MÍG ERŐNK PORZOTT AZ ÚTRA...

*Párom szép, piros kenyeret
adott kopár asztalunkra,
békés mosolyban fürdetett
meg minden bánatot a nyár
s míg erőnk porzott az útra
négy karéjba pihent a határ.*

*A nyugalom enyhén szétárad
szívemből, az a négy szelet
kenyérke az idők mosolyának
fényét lobbantja meg értem,
anyám is így látott ünnepet
mint én a kisfiam szemében.*

*Szőke lángja az emlékig ért,
az elveszett multak magánya
keresi benne a szerencsét...
s a holnap megvillan lelkemben
mint apám fényes kaszája
mielőtt még elpihén az estben.*

VÁGY

*Ne lopjátok el ajtómról
még a kilincset, a kulcsot,
szólni szeretnék a zajból
mielőtt a fegyelem megfojtott
bennem szívet, szót és dalom,
amit a gyűlésekre hordok.*

*Hagyjátok szétáradni kedvemet
a többiek közé, nekem kevés
naponta minden értekezlet;
bár megtépte már sanda vész
a tudómet, mégis sok vesztett
emlékem vádol és visszanez.*

Ijjúságomat rég a gyárnak
adtam, érzést szedtem, hordtam
tudatlan tudattal másnak,
magamnak; telt tarsolyomban
munkások világa él. Elvtársak,
kincsem könnyen pazaroltam.

Ma jelmérem a langy hajnal
komoly kedvét, — útrakelnek
bennem, döngő léptű dallal
a napok — futnak a percek...
s én érlelni szeretném bátran
magamban a tisztuló rendet.

MESSZI SZÉPSÉG ZARÁNDOKA

Megyek a tájba, vallat az idő,
látni kell és szólni,
minden tettet egyszerűn, józanul,
tisztán megokolni;
nevet, értelmet, formát, hangot,
kifejezést keresek:
elmondani mit hoznak szívembe
a tavaszi fellegek.

Élményeimben nem lehettek
soha könnyű percek,
a május is felidézett bennem
halálos szerelmet,
szikes földet; győztes zászlón a
harc visszatér hozzám
mielőtt halk, szerető indulással
szépségek útját rónám.

Élek magamban, távoli zajjal,
 sejtelmes nagy kedvvel
 valami lázong, visz, zajong, üzen,
 tartalmat hord bennem,
 gyülemlik, érik, tépi a lelkem,
 száguld, serken a vérem —
 s ajzott ideggel keresem a szót,
 a mentő menedékem . . .

Keresem . . . várom . . . érzésem ural;
 bántók, fájók a szavak,
 búval kevernek örömet, napot
 s míg virágozik, sarjad'
 köröttem az élet, én elrejttem
 a magam fájdalmát,
 a végtelen világra halk tavaszom
 csókol harmóniát. —

S ha minden mozdulás végső célba
 indul, fényre vágyik;
 az arcot kifejező megszépült,
 érett tisztulásig
 én is zarándoka vagyok a szépnek,
 arcomon a Hold
 hidegsége szállong, s a közelgő kékség
 egy vallomásra felold.